

- [124] Πρώτη δοκιμή τοῦ Ἀχιλλέως.
 125 Ἐν μία γοῦν τῶν ἡμερῶν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος,
 τοῦ Ἀχιλλέως ὁ πατὴρ τοῦ πορφυρογεννήτου,
 ἐποίησεν ἵπποδρόμιον καὶ δρόμους καὶ ἀγῶνας
 νὰ δοκιμάσῃ τοὺς καλοὺς ἀγούρους τοῦ φουσάτου.
 Ἐκάθισεν ὁ βασιλεὺς καὶ πάντας δοκιμάζουν,
 130 καὶ κονταρέας ἐμπαίζουσιν ἀλλήλους εἰς τὴν ρέντα,
 καὶ δοκιμάζαν τὰ φαρία καὶ σκουταροκτυποῦσιν.
 Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεὺς ἐτρόμαζεν ἡ καρδία του,
 ἐσπάραζαν τὰ μέλη του καὶ οὐ δύναται ὑπομένει·
 τὸ θράσος τὸν ἐνίκησεν, πηδᾶ, καβαλικεύει.
 135 Πρώτη ἀνδρεία τοῦ Ἀχιλλέως.
 Φαριν ἐκαβαλίκευσεν, τὸν ἰδικόν του μαῦρον,
 τὸ σελοχάλινον χρυσοῦν μετὰ λυχνιταρίων,
 ἀπῆρεν καὶ εἰς τὰ χέρια του σκουτάριν καὶ κοντάριν.
 Τὸ δὲ σκουτάριν ἐκ παντὸς τίς νὰ τὸ ἀνιστορήσῃ;
 140 Εἶχεν γὰρ ἔργα θαυμαστά, χρυσογραμμίαις μεγάλας.
 Φοραίνει ἀπανωκλίβανον διὰ λίθων καὶ μαργάρων,
 καὶ ἀπέσω κατακόκκινον ὀλόχρυσον ἱμάτιν·
 σκούφιαν εἰς τὸ κεφάλιν του ἐξαιρημένην θέτει,
 καὶ μὴ τινὸς γινώσκοντος ἐσέμπην εἰς τὴν μέσην.
 145 Ἐπῆγεν καὶ ἦλθεν μόνος του καὶ ἐφουδουλοερωτεύτη,
 καὶ οὐκ ἐμπόρεσεν κανεὶς ἵνα τὸν ἐγνωρίσῃ·
 τὸ βλέμμα εἶχεν εἰς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς παρ' ὅλους
 καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα ἐθαύμαζεν τοῦ νέου.
 Ὅσοι δὲ τὸν ἐζήτησαν νὰ τὸν μονομαχήσουν
 150 οὐδὲν ἐμπόρεσεν ποσῶς κανεὶς τὸν ἀπαντήσῃ·

εἰς ἕναν του πλάλημα καὶ εἰς μίαν του κονταρέαν
οὕτως τοὺς ἐσυνέτριβεν ὡς φάλκων τὰ περδίκια·
ἀπὸ τὰ νύχια ἕως τὴν κορυφὴν ἦτον ἀρματωμένος,
ἐκεῖνος καὶ τὸ ἰπάριν του καὶ οὐδὲν τὸν ἐγνωρίζαν.

- 155 Καὶ ἀφότου τοὺς ἐσυνέτριψεν ἐκείνους τοὺς ἀγούρους,
λαλίαν ἔσυρεν μικρὰν ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας:
«Ἄς ἔλθῃ ὁποῦ ἔχει θέλημα νὰ παίξῃ κονταρέας.»
Τότε δὲ τὸν ἐγνώρισαν ἐκ τῆς φωνῆς του ἐκείνης,
εὐθὺς γοργὸν πεζεύουσιν, πίπτουσιν, προσκυνοῦν τον,
- 160 πάντες ὁμοῦ προσέρχονται πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα,
τὸν βασιλέα λέγουσιν μετὰ χαρᾶς μεγάλης:
Λόγια τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν βασιλέα πατέρα τοῦ Ἀχχιλέως.
«Τοῦτον τὸν βλέπεις, δέσποτα, καὶ τὸν θαυμάζει ὁ νοῦς σου,
ἡμᾶς αὐθέντης πέφυκεν, σὸς δὲ υἱὸς τυγχάνει.
- 165 Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀρμόζει μας ἵνα τὸν προσκυνοῦμεν,
δοῦλοι του νὰ γενώμεθα καὶ τοῦ θελήματός του.»
Ἀκούσας ταῦτα ὁ πατὴρ τοὺς λόγους τῶν ἀρχόντων
ἀναπηδᾷ ἐκ τοῦ θρόνου του μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
ὀρίζει φέρνουν τὸν υἱὸν πάντων παρισταμένων,
170 περιλαβὼν ἐν ταῖς χερσὶν ἀπλήστως κατεφίλει.
Ἀπὸ τὴν τόσην ἡδονὴν καὶ τὴν χαρὰν τὴν εἶχεν
τὸ στέμμα ἔβγαλε γοργὸν τὸν υἱὸν του νὰ τὸ βάλῃ.
Ἀπολογία.
Ὅ δὲ θαυμαστὸς ὁ Ἀχιλλεὺς οὕτως ἀπηλογήθη:
175 «Νὰ ζῶ, δέσποτα, ἂν θέλῃς, νὰ φαίνομαι εἰς τὸν κόσμον,
τὸ στέμμα τὸ βασιλείου τῆς βασιλείας σου ἄς ἔναι,
καὶ ἐμὲ δεσπότην μ' ἔταξες καὶ ἀρκεῖ με ἐτοῦτο, αὐθέντη.
Ἀλήθεια ἀναφέρνω σε, κἂν τολμηρὸς ὁ λόγος,
χώρισον ἵππους ἔμορφους, φαρία δοκιμασμένα,

- 180   καὶ τῶν ἀλόγων τὰς μονὰς νὰ εἶναι φυλαγμένα·
νὰ ἐπάρω ἐκ τὰ φουσάτα σου καὶ ἐκ τὰς παραταγὰς σου
οἷους θέλω νέους ἐκλεκτούς, οἰκείους νὰ ποιήσω.
Τοῦτο ποθῶ καὶ ὀρέγομαι καὶ χάριταν σε δίδω,
ὄτι νὰ ζῆς ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ,
- 185   ποσῶς μὴ ἔχῃς ὄχλησιν ἢ ταραχὴν πολέμου,
ἀλλὰ τρυφὴν καὶ ἀνάπαυσιν μετὰ καὶ τῆς μητρὸς μου·
τοὺς δὲ πολέμους, δέσποτα, τὰ κούρησιν καὶ τὰς μάχας,
ἐξάφες τα εἰς τὸν δοῦλον σου καὶ εἰς τὸν υἱόν σου, αὐθέντη.»

Panagiotis A. Agapitos & Karin Hult επιμ., *The Byzantine Achilleid: The Naples version*, introduction, critical edition and commentary by Ole L. Smith, [Wiener Byzantinische Studien, Band 21], VÖAW, Βιέννη 1999.